

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Γιά την Έλισσάβετ, την άτυχη αυτοκράτειρα της Αυστρίας, γιά την όποια τόσα και τόσα έχουν γραφεί, διηγούνται και τό παρακάτω ανέκδοτο:

"Όταν η Έλισσάβετ ήταν ακόμα μικρή, έγούριζε με τον πατέρα της, τον Μαξιμιλιανό της Βαυαρίας, τις πόλεις και τα χωριά της Αυστρίας. Η Έλισσάβετ επικοινωνούσε κατά τα ταξίδια της αυτά με τους φτωχούς και τους άποκλήρους της ζωής. Η έθιμοτυπία, η έπίδειξις και η υπερηφάνεια, ήσαν άφύερτα βάση γιά την ευαίσθητη ψυχή της.

Κάποτε λοιπόν, περιοδεύοντας στην επαρχία Τυρόλου με τον πατέρα της, εστάθμευσε σ' ένα χωριό. Έπειδή ήταν Κυριακή, οι χωρικοί, επιστρέφοντας από την εκκλησία με τα παιδιά τους και τις γυναίκες τους, συγκεντρώθηκαν στή μικρή πλατεία του χωριού κι άρχισαν άλλοι νά τραγουδούν, άλλοι νά χορεύουν κι άλλοι νά διασκεδάζουν μ' άλλον τρόπο.

Η Έλισσάβετ, ένθουσιασμένη από τον άφελή και εύλικρινή τρόπο, με τον όποιο διασκεδάζαν οι χωρικοί, τους έλλησισε και πήρε μέρος στους χορούς των. Τέλος, άφου τούς ίκανοποίησε δίλους, πήρε μία κιθάρα κι άρχισε νά παίξει ένα τραγούδι, ό ρυθμός του όποιου ξετράλιλε τους αγαθούς χωρικούς.

"Ένας άπ' αυτούς μάλιστα, κατενθουσιασμένος με την άγνωστη μικρή κωμάριστρια, έβγαλε ένα νόμισμα και της τό έδωσε.

Τό νόμισμα αυτό η Έλισσάβετ τό φύλαγε γιά άνάμνησι σ' όλη της τη ζωή. "Όταν τό έδειχνε δέ στους γνωστούς της, έλεγε:

— Έλνε τό μόνα χρήματα πού κέρδισα διά της εργασίας μου, σ' όλη μου τη ζωή!...

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΑΤ'ΑΣ

- Η δραστηριότης επιτυγχάνει κάποτε πράγματα, σ'τά όποια έχει άποτύχει ή εύφια.
- Ξέρει άρκετά εκείνος πού δέν ξέρει τίποτα, όταν ξέρει νά σωπαίνει.
- Τό καλό όνομα κατορθώνει κανείς νά τό άποκτήσει με πολλές καλές πράξεις, γρήγορα όμως τό χάνει με μία μόνο κακή πράξη.
- Τά χρόνια πού περνούν άσκατα, δέν κάνουν τόν άνθρωπο σοφό, αλλά γέροντα.
- Η ήδονή προϋποθέτει πόνο και ή ευδαιμονία εκπλήρωσι καθήκοντος.
- Η άρετή της γυναίκας πρέπει νάνα πολύ μεγάλη, γιατί καμιά φορά χρειάζεται νά εξυπηρετήσει δύο πρόσωπα.
- Εκείνο πού πειθεί τη γυναίκα, δέν ελνε ή λογική, αλλά ή συγκίνηση.
- Η υπερηφάνεια της καρδιάς ελνε άρετή, ή υπερηφάνεια τού πνεύματος δικαιομία, ή υπερηφάνεια τού χαρακτήρος δυστύχημα, αλλά ή παρόλογος εκείνη ματαιοφροσύνη πού την όνομάζουμε αλαζονεία, ελνε βλακεία.

άπόκρυφες ίεροτελεστίες τους. Κανείς δέν ρωκινιδύνευε νά τόν σώσει, γιατί θά έθεωρείτο κι' αυτός ένοχος. Ότε δ' άρχηγός της φυλής, αυτή τη φορά, δέν είχε τό δικαίωμα νά έπέμβη κι' άρρησε τις γυναίκες νά τιμωρήσουν τόν μυστηριώδη εκείνο νέο, όπως όφαιε ό παλιός και άδυσώπητος νόμος της φυλής τους.

Δυό μεγάλες λέξεις ώδήγησαν λοιπόν τόν δυστυχημένο κληγδό στή μέση της πλατείας κι' εκεί, ύστερ' από άτελείωτους θρησκευτικούς χορούς και έξορκισμούς γιά νά τόν έξαγίσσουν, τόν άποκεφάλισαν μ' ένα μεγάλο και βαρύν τσεκούρι, δίχως νά ξεσκεπάσουν τό πρόσωπό του. "Έπειτα, και άπό τις λέξεις έβγαλε τη ματωμένη κοκκούλα και παίρνοντας μέσα στις παλάμες της τό κομμένο κεφάλι, τό παρνούσασε στόν άρχηγό της φυλής.

"Εκείνος τότε, μ' ένα ούρλιασμα πληγωμένου θηρίου, πετάχτηκε από τη θέση του και πλησίασε γιά νά δη καλύτερα τόν άποκεφαλισμένο, γιατί δέν πίστευε στά μάτια του ότι μπορούσε νά ήταν ό Μπύλο, ό άγαλπημένος του άντημός!... Αναγκάστηκε όμως ν' αναγνωρίσει ότι ήταν αυτός, ό καλύτερος κληγδό της φυλής του, πού είχε κάνει την τρέλλα νά πάη νά παρακολουθήσει κρυφά τά «Μυστήρια» τού έρωτος...

"Ό άρχηγός λοιπόν της φυλής, βγάζοντας βραχνές κραυγές φρίκης, ξαναγύρισε στή θέση του και κάθισε νά παρακολουθήσει μέχρι τέλους, όπως ήταν υποχρεωμένος, τούς θρησκευτικούς χορούς πού έπακολούθησαν μετά τόν θάνατο τού Ιεροβάσιλου Μπύλο.

"Τό τραγικό εκείνο θέαμα, προσθέτει ό έξερευνητής Μπούκ, μ' έκανε νά νοιώσω και τόσο μεγάλη φρίκη γιά τ' άγρια κι' άπόκρυφα έθιμα των Μπούντα, όστε την άλλη μέρα έφυγα από τη ζούγκλα της Σιέρρα Λεόνε με τις πύ άξέχαστες, μα και τις πύ άνατορασιαστικές άναμνήσεις...».

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΗΣ

"Ό Άπρίλης, Ξανθός, άρχοντά φουμισμένης, ζαχαρένια θωριά, ό Άπρίλης πεθαίνει.

Κι' ό Μάης άπάνω του γέρνει, χαροκόπος λεβέντης, μά δίχως μυαλά, και τού φρόνιμου Άπρίλη τ'άμπια σφαλιά, και τ'ά πλούτη του παίρνει.

"Ό Άπρίλης σωφούς θησαυρούς και καλοούδια, τί πουλιά, τί νερά, τί δροσιές, τί λουλούδια σ'τά παλάτια τ'ά πρσίν' άφίνει! Κι' άπ' την ίδια στιγμή, άπ' την πρώτη νυχτιά σέ μεγάλη ό Μάης γιορτή μ' άπρησιτιά τ' άραδιάζει, τ'ά γίνει.

Μέ τ' άηδόνια καλεί τη χαρά και τη χάρι. "Όπου νεάτα, παιδι, λυγρή, παλλήλαρι, όπου φτώχεια, όπου πλούτος γελάει, τού γλυκού μργυτή καταφθάν' ή λαλιά. "Η ζωή με ώάνορχη τρέχει άγκυλιά σ'τό τραπέζι τού Μάη.

Της Αύγουλας τό φώς πολυέλιω έχουν, τραγουδούν κι' αγαπούν και θερύζουν και τρέχουν.

Στ' άποφάγια σάν πρόβα! ή μέρα, φεύγει ή νεότη χορτάτη και φεύγει ή ζωή, σ'τις άγάτες ή χάρι, ή χαρά σ'τη βοή, τό παιδι σ'τη μητέρα!

— « Τό στεφάνι πού βλέπεις, αυτό τό στεφάνι, άπ' τ'ά πλούτη τού Μάη έγω τώχω κάνει, μητερούλα, με λουλούδα γίλια. Ταπεινά κι' άσκριβά ελνε μία χαρά! Πώς ταιριάζουσε, κύπτα, ζαμπάνια λαμπρά με φτωχά χαμομήλια.

» "Όλα τ' άνθη, μητέρα, δέν είν' άδερφάκια; Σέ γλαστρούλες και κήπους, άγρούς και ρυάκια, μία δροσιά, και μικρά και μεγάλα; Νά πού τ'ά φτωχά δέν μου ελτε; έσύ; "Όλα τάβελια: τ' άλλ' άπ' άγάτη χρυσή, από έλεος τ' άλλα!

» Πού παιδι σάν έμέ τέτοιαν έχει μανούλα; Τίνος άλλου άνθου έχουν τέτοια δροσουλά; Τέτοια χάρι και μύρο και χρώμα; Σ'τού σπιτιού μας την πόρτα θ' άνθ' κρεμαστό ως την άλλη χρονιά πού θ' άλλάξω κι' αυτό με καλύτερ' άκόμα.

— « Ω, παιδι μου, ό Θεός ένα άλλο στεφάνι σ'τη μεγάλη μικρή σου καρδιά έχει βάνει από άλλου Μαγιστ' ώρασιότητα. Μοσχομύριστο πάντα κι' όλόλευκο άνθει, μά σάν γέρνει ξερό δέν μπορεί ν' άλλαχθ'η, και τό δέν άθωότητα!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΤΣ' ΕΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

"Η μάνα άπάντεχο, παχό τό μήνυμα μαθαίνει: ό γυλιός της ό μονάκριβος σ'την Ξενιτιά πεθαίνει. Κινά, θαλασσοδέγνεται, παίρνει βονιά και δάση και πάει μάν ώρα άρχήτερα γιά νά τότε προφτάση.

— Μάννα μου, καλώς άφωισε σ'την άρρωστία μου άπάνω! "Η άρρωστία σ' ελδε κι' έφυγε και μ' άρρησε νά γίνω. Μή φύγεις πειά, μαννούλα μου, κοντά άπ' τό προσκεφάλι, νά μην τό μάθη ή δολερή κι' έρθε και μ' εύρει πάλι.

— Σ' άφίνω, γιέ μου, την εύχη γιά φιλαχτό άγισμένο, κι' έγω, δόλια γερόντισσα, σ'τόν τάπο μου πηγαίνα.

"Η μάνα μήνυμα γλυκό μαθαίνει με καμάρι: ό γυλιός της θέ νά παντρευτή νύφη με βιός θά πάρη. Κινά, θαλασσοδέγνεται, παίρνει βονιά και δάση νά πάη μάν ώρα άρχήτερα σ'τό γάμο νά προφτάση.

— Τ' ήθελες, μάνα μου, νάρθεις, σ'τό γάμο μου νά λάχης; ή νύφη δέ σ' άρέγεται, παρξένουε θέ νάχης. Σύρε, νά πάς, μην καρτερείς, γιατί θυμάνει έ- (κεινή και παίρνει την άγάπη της και φεύγει και μ' ά- φρίνει).

— Σ' άφίνω, γιέ μου, την εύχη γιά φιλαχτό άγια- (σμένο, κι' έγω, δόλια γερόντισσα, σ'τόν τάπο μου πηγαίνα. I. ΠΟΛΕΜΗΣ

